

Standmyndir og ólavsøku- vakmyndir í fríggjarmyrkri

Gamalt er at siga, at fríggjarmyrkt er á ólavsøku. Men ein broyting í ár, í mun til aðrar ólavsøkur er, at nú eru vakmyndatól sett upp, so ólavsøkugestir kunnu ikki kenna seg tryggan í nøkrum skýmaskoti, tí sjálvt í fríggjarmyrkri eru eyguni hjá »Big Brother« vakin

Dagfinn Olsen, dagfinn@sosialurin.fo

Ólavsøkumyndir eru ofta hugnaligar, og hendir tað seg, at onkur heldur óheppin mynd er komin upp í leikin, so eru tey flestu so mikið at sær komin, at hendan stillisluga verður lögð til síðis, ella enntá fyrirbeind, og ikki eru til skjals og til láturs fyrir eftirtíðina.

Men orsakað av vitjandi standmyndum í Havn, sum ikki fáa frið, er gjørt av at seta vakmyndatól upp í Havn. Í øllum førum í summar, ella so longi standmyndirnar standa – ella sita og liggja og hvat tær nú annars gera kring Havnina.

Og tí krevst av ólavsøkugestum, at teir eru vaknir, sera hampuligir, og skuldi okkurt par funnið saman og leitað sær burtur frá fólkaamongdini eina løtu, so er ikki víst, at tey fyrir

»Skuldi okkurt par funnið saman og leitað sær burtur frá fólkaamongdini eina løtu, so er ikki víst, at tey fyrir tað hava leitað sær burtur úr mannaeygum

tað hava leitað sær burtur úr mannaeygum.

Vaknu vakmyndatólini eru á varðhaldi. Og eitt ella annað stað verður tikið upp, hugt og dokumenterað.

Og um tjóðarhøgtíðina er ikki víst, at tað bert eru lívleysar steinsúlur og faststandandi persónsmyndir, ið eru at síggja í ólavsøkumyrkrinum á Vaglinum, við tinghúsið, við Sjón-

leikarhúsið og Havnará og í Viðarlundini.

Tá er tað heldur livandi verur úr øllum krókum í Føroyum, ið leita sær til høvuðsstaðin, finna kanska saman, og leita sær hond í hond millum hús, eitt sindur burtur frá, niðan eftir Áarvegnum og kanska ein túr í Viðarlundina.

Og tá er tað, at landsins ella høvuðsstaðsins vaktarmenn fáa

undirhald á litlu sjonvarpsrútnar. Hetta, um teir ikki langt síðani eru givnir at hyggja at fastfrystu myndunum av standmyndum, ið ikki eru so væl eignaðar til filmslist.

Men spurningurin er so, um vakmyndatólini eru gjørd til føroyska veðurlagið, sirmið og summarið. Og ikki minst fríggjarmyrkrið.

Tí hvussu tekur ein upp í myrkrið?

Kanska er onki broytt kortini. Havnin er eina ólavsøkunátt ballað inn í náttarmyrkur, millum manna nevnt fríggjarmyrkur.

Og sjálvt nútímans tøkni, árvakin vakmyndatól, ja sjálvt ikki borgarstjórin í Havn, ið annars tykist duga at vera fleiri stöð í senn, og altíð har okkur hendir – sjálvt ikki alt hetta kann broyta náttúrugevnu treytirnar: á ólavsøku er fríggjarmyrkt!

Lat so bara myndatólini og reyðu upptøkuperurnar hanga millum trø og á elsteyrum í Havn. Ólavsøka er ólavsøka, fólk hittast, náttarmyrkrið ber boð um lækkandi summarsól, komandi heystardagar. Árið fær ein enda, tíðin gongur, nýggir føroyingar síggja dagsins ljós, brátt er aftur ólavsøka. Við ella uttan vakmyndatól.